

Når udgiftsvæksten på syge- og barselsområdet har været forholdsvis lav skyldes det primært, at arbejdsgiverperioden er forlænget fra en til to uger, og at den periode, hvor der kan oppebæres sygedagpenge, er nedsat fra 2 til 1 år. Med henblik på at forstærke incitamentet til, at specielt sygedagpengemodtagere kommer i gang med revalidering, indførtes endvidere i 1990 en fast indkomstuafhængig bruttorevalideringsydelse svarende til dagpengemaksimum.

Med indførelse af ungdomsydelsesordningen i 1990 er der taget initiativ til at aktivere unge under 20 år, der søger kontanthjælp på grund af ledighed. Denne ordning er pr. 1.10.1991 udvidet til også at omfatte de 20-årige.

I foråret 1991 blev der vedtaget større ændringer på førtidspensionsområdet med virkning fra 1992. Den væsentligste ændring er en nedsættelse af den statslige refusionsprocent fra 100 til 50 pct. for de kommunale udgifter til førtidspension. Hermed er refusionssatsen den samme som på kontanthjælpsområdet. Nedsættelsen tilskynder kommunerne til aktivering fremfor passiv forsørgelse.

Ligeledes blev der i foråret 1991 indgået forlig om ændring af dagpengereglerne, samt styrkelse af uddannelses- og aktiviseringsindsatsen. Der oprettes således godt 11.000 ekstra uddannelsespladser i 1992, og bl.a. ændrede regler vedrørende hjemsendelse og supplerende dagpenge medgår til finansiering heraf.

En varig lav vækst i de offentlige indkomstoverførsler forudsætter:

- * at færre personer modtager offentlige overførsler, f.eks. ved øget aktivering og efteruddannelse,
- * at satserne som forudsat i den nuværende reguleringslov generelt kun forhøjes under hensyntagen til den almindelige lønudvikling.

Det må i denne forbindelse endvidere understreges, at et lavt spænd mellem de offentlige satser og lønsatserne på arbejdsmarkedet øger risikoen for, at mange unødigt forbliver i det offentlige system og mister tilknytningen til arbejdsmarkedet. Det betyder spild af menneskelige ressourcer, en lavere produktion og øget offentlig udgifts- og skattetryk.

De offentlige driftsudgifter

Opgavefordelingen mellem staten og kommunerne indebærer, at indkomstoverførslerne hovedsageligt er statslige udgiftsområder, mens de offentlige driftsopgaver fortrinsvis varetages i kommunerne. Henvend 70 pct. af det offentlige ressourceforbrug til serviceydelser - hospitaler, skoler, daginstitutioner mv. - sker i primær- og amtskommunerne.

Et stort offentligt udbud af serviceydelser, som ikke er underlagt en regulær konkurrence leder nemt til en ineffektiv ressourceanvendelse og en ringe tilpasning til borgernes og virksomhedernes efterspørgsel. Herved øges serviceydernes omkostninger unødigt og ressourcerne bruges på områder, hvor behovet må-